

[Johannes Hansen.]

at foretrække for det indirekte valg i anden potens, som en valgmandsforsamling ville medføre.

Løvrigt står ministeren stærkt med det foreliggende lovforslag, idet samtlige Danmarks biskopper deler de anskuelse, der er kommet til udtryk i forslaget. Når biskopperne desuden har fremsat den tanke, at der for de fungerende biskopper, som søger et andet bispeembede, skulle gælde nogle afvigende regler, forstår jeg det således, at det, der har dikteret bisperne denne stilling, er praktiske hensyn, og jeg må forsåvidt dele biskoppernes betragtning, som jeg vil mene, at den biskop, der på et opstillingsmøde, hvor over halvdelen af de stemmeberettigede er mødt, er i stand til at få $\frac{3}{4}$ af stemmerne, er fuldkommen sikker på at blive valgt. Men jeg mener tillige, at det samme antagelige ville gælde for enhver anden kandidat, der på et sådant møde nåede et tilsvarende stemmetal. Men alligevel er jeg enig med den højtærede minister, når han ikke på dette punkt har imødekommet biskopperne. Det møde, der skal finde sted, skal efter min mening enten i alle tilfælde forme sig som et opstillingsmøde og må ikke have mulighed for ganske uventet at forvandle sig til en valgforsamling, eller også skal det fra begyndelsen være anlagt som en valgforsamling. Både de, der deltager i mødet, og de, der eventuelt bliver hjemme, skønt de har adgang til at komme der, må på forhånd vide, hvilken karakter mødet har, og ikke blive udsat for den overraskelse, at det, medens det står på, ændrer skikkelse som følge af det indstillingsresultat, der opnås. Denne sikkerhed for mødets karakter ville svigte, hvis biskoppernes henstilling blev fulgt.

Det vil af det, jeg her har sagt, kunne forstås, at mit parti er villigt til at medvirke ved lovforslagets fortsatte behandling. Jeg skal dog af hensyn til drøftelse af enkeltheder i lovforslaget senere stille forslag om et udvalgs nedsættelse.

Stegger Nielsen: Det må erkendes, at en revision af loven om bispeembeders besættelse med henblik på at give øget adgang for valgmenighedspræster og valgmenighedsmedlemmer til at deltage i disse valg er betimelig og naturlig. Valgmenighederne står indenfor folkekirken, står under folkekirkenes tilsyn, og det må derfor føles som noget ganske naturligt, at såvel valgmenighedspræster som repræsentanter for valgmenighedernes medlemmer får adgang til at del-

tage i bispevalg i videre udstrækning, end det kan lade sig gøre i øjeblikket, hvor det efter gældende bestemmelser kun kan ske, hvis de har adgang til at stemme ved menighedsrådsvalg, og det får de kun, hvis de betaler kirkeskat — ifølge den lov, der blev vedtaget på rigsdagen her i foråret. Nu retter nærværende lovforslag altså herpå ved at foreslå adgang for valgmenighedspræster samt for 6—15 repræsentanter for medlemmerne — alt efter valgmenighedens størrelse — til at deltage i disse valg. De kan kun deltage i det stift, hvori valgmenigheden har sit hjemsted, men jeg forstår lovforslaget således, at også valgmenighedsmedlemmer, som bor i et andet stift end det, hvori valgmenigheden har sit hjemsted, tæller med ved repræsentantudvælgelse. Mit parti er enig heri og også enig i de nærmere bestemmelser og enkeltheder, der knytter sig hertil, og som jeg ikke skal omtale nærmere.

Den anden ændring i de nugældende bestemmelser angår selve valget. Man mener fra visse sider, at disse valg og de dertil knyttede opstillinger har været præget noget af tilfældigheder igennem de mange separatmøder, som har været afholdt forud, og der er vel noget om det. Om den form, der nu foreslås med det påtænkte møde under stiftamtmandens ledelse, hvor kandidatudvælgelsen skal finde sted, er den rigtige, får indtil videre stå hen. De foreslåede bestemmelser om de 25 repræsentanter, der må kræves på mødet for normering af en kandidat, såvel som den senere bestemmelse om, at der skal være 50 stillere for en kandidat, kan mit parti billige. Vi vil fra vor side gøre opmærksom på, at dette møde vil blive et meget stort møde, man kan frygte det bliver et for stort og uhåndterligt apparat. Om man gennem denne form vil kunne undgå fraktionsmøder og den slags ting, er jo en sag for sig, det er ikke umiddelbart givet, men møderne vil blive meget store — jeg gentager det — måske også så store, at man kan frygte for, at man muligvis i flere af vore stiftsbyer slet ikke har lokaler til at rumme disse repræsentanter. Derfor må jeg mene, at vi for dette punkts vedkommende må se nærmere på, om der er mulighed for at finde en bedre form igennem nedsættelse af et udvalg til videre behandling af sagen. Jeg siger ikke dette med henblik på at lægge nogen som helst vanskeligheder i vejen for lovforslaget. Det er vi fra mit partis side enig i at fremme, men vi står noget tvivlende overfor, om den form, der er skitseret her, er den rigtige.

Jeg kan også tilslutte mig den højtærede